

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Karly Cháberové a soudců JUDr. Dany Černé a JUDr. Ladislava Hejtmánka v právní věci žalobce: **ZÁHOŘÍ TRADE s.r.o.**, Bystřice pod Hostýnem, Přerovská 38, IČ: 26221756, zastoupen Mgr. Martinem Chrástecským, advokátem se sídlem Zlín, Třída Tomáše Bati 1560, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, Praha 4, Budějovická 1387/7, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného,

t a k t o:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce podal u Krajského soudu v Ostravě, pobočka v Olomouci, žalobu proti Generálnímu ředitelství cel, kterou se domáhal toho, aby soud žalovanému uložil povinnost vydat rozhodnutí o zajištění zboží žalobce podle § 23c zákona č. 38/1994 Sb., které bylo zajištěno ve dnech 19. a 20.12.2012, a to ve lhůtě do 3 dnů od právní moci rozsudku.

Žalobce uvedl, že na území České republiky dovezl zboží a to intensifier tube (25 kusů EPM101G-01-118, 8 kusů EPM102G-05-22A a 8 kusů EPM102G-05-22S). Dovoz byl realizován ve dnech 13.-20.12.2012. Dne 20.12. 2012 žalovaný zásilku zadržel, důvodem pro zadržení je nedoložená domněnka, že uvedené zboží je vojenským materiálem ve smyslu definice uvedené v § 5 zákona č. 38/1994 Sb. Dne 19.12.2012 žalovaný zahájil úkony trestního řízení pro podezření ze spáchání trestného činu dle § 265 trestního zákoníku.

Žalobce odkázal v žalobě na ustanovení § 23b odst. 1 zákona č. 38/1994 Sb. s tím, že postup při zajištění vojenského materiálu je pak stanoven v § 23b – 23e téhož zákona, přičemž § 23c stanovuje podmínku vydání rozhodnutí o zajištění vojenského materiálu. Takové rozhodnutí však žalovaný nevydal, ačkoliv předmětné zboží zadržel. Žalobce se proti tomuto postupu žalovaného bránil stížností proti postupu správního orgánu dle § 175 správního řádu ze dne 16.10.2013. Žalovaný na tuto stížnost reagoval zamítavě s tím, že ve věci je vedeno trestní řízení, nikoli řízení správní. Žalobce dále u nadřízeného správního orgánu uplatnil žádost o přijetí opatření proti nečinnosti podáním ze dne 7.1.2014. Nadřízený správní orgán na tuto žádost reagoval sdělením, že podnět žalobce shledal nedůvodným, neboť žalovaný postupoval v souladu s právními předpisy.

Žalobce uvedl, že dle jeho názoru je rozhodnutí o zajištění vojenského materiálu rozhodnutím ve věci samé. Nejedná se o rozhodnutí předběžné povahy. Z vyjádření žalovaného i jeho nadřízeného správního orgánu vyplývá, že v dané věci nebude vedeno správní řízení, když právě toto řízení by žalobci poskytovalo možnost bránit se proti postupu žalovaného a proti rozhodnutí, jehož vydání se žalobce domáhá. V této skutečnosti žalobce spatřuje zkrácení svých práv způsobené nečinností žalovaného. Trestní řízení je vedeno proti statutárnímu orgánu žalobce. Tato osoba však není vlastníkem zajištěného zboží. Žalobce jako vlastník zajištěných věcí při postupu žalovaného nemá možnost obrany před samotným zajištěním. Dle názoru žalobce zahájení trestního řízení vůči fyzické osobě nezbavuje správní orgán povinnosti postupovat vůči právnické osobě podle zákona č. 38/1994 Sb., který stanovuje postup v dané věci. Za současné situace žalobce nemůže získat zajištěné zboží zpět, ale musí vyčkávat rozhodnutí orgánů činných v trestním řízení ve věci osoby odlišné od žalobce. Žalobce dále uvedl, že předložil dostatek důkazů k vyvrácení mylného posouzení zajištěného zboží jako vojenského materiálu.

Z důvodu místní příslušnosti Krajský soud v Ostravě věc postoupil k rozhodnutí Městskému soudu v Praze usnesením ze dne 22.4.2014, č.j. 65A 2/2014-11.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce dne 19.12.2012 dovezl z Ruské federace do České republiky 25 kusů zboží, u kterého vzniklo důvodné podezření, že je vojenským materiálem a že bylo do České republiky dovezeno v rozporu s § 14 odst. 1 zákona č. 38/1994 Sb., čímž mohla být naplněna skutková podstata trestného činu dle § 265 trestního zákona. Dne 19.12.2012 byly z uvedeného důvodu zahájeny pod sp.zn. GR-9312/TS-54/2012 úkony trestního řízení. V této době bylo předmětné zboží propuštěno do volného oběhu, a proto vydal policejní orgán v souladu s § 86 odst. 2 trestního řádu příkaz k pozdržení zásilky, který doručil přepravci, u kterého se v danou chvíli zboží nacházelo, a následně zažádal Krajské státní zastupitelství v Brně, pobočka Zlín, o vydání nařízení k zadržení a vydání zásilky. Dne 20.12.2012 vydalo Krajské státní zastupitelství v Brně, pobočka ve Zlíně, nařízení č.j. 3KZN 1083/2012-8, aby přepravní společnost vydala zásilku doručovanou žalobci. Na základě tohoto nařízení přepravce předmětné zboží dne 21.12.2012 policejnímu orgánu vydal. Dne 10.1.2014 bylo trestní prověřování ukončeno a věc byla předána Policii České republiky, Krajskému ředitelství Zlínského kraje s návrhem na zahájení trestního stíhání podezřelých osob pro trestný čin provedení zahraničního obchodu s vojenským materiálem bez povolení nebo licence. K zajištění žalobcem dovezeného zboží došlo po jeho propuštění do volného oběhu. Nemohlo být tedy postupováno podle zákona č. 38/1994 Sb., na něj žalobce odkazuje, ale bylo postupováno podle příslušných ustanovení trestního řádu. Veškeré úkony byly provedeny v souladu s tímto právním předpisem. Žalovaný není oprávněn vydat žalobcem požadované rozhodnutí, a proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Podle § 79 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., s.ř.s., ve znění pozdějších předpisů (dále je s.ř.s. ten, kdo bezvysledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek.

V daném případě se žalobce domáhá vydání rozhodnutí žalovaným s odkazem na ustanovení zákona č. 38/1994 Sb., o zahraničním obchodu s vojenským materiálem a doplnění zákona č.455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), ve znění pozdějších předpisů, a zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, ve znění pozdějších předpisů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon č. 38/1994 Sb). Podle § 23b odst. 1 zákona č. 38/1994 Sb. celní úřad může zajistit vojenský materiál, lze-li důvodně předpokládat, že vojenský materiál byl užit nebo určen ke spáchání správního deliktu, anebo byl správním deliktem získán, nebo byl nabyt za jinou věc správním deliktem získanou. Podle § 23c odst. 1 téhož zákona celní úřad vydá o zajištění vojenského materiálu rozhodnutí. Odvolání proti tomuto rozhodnutí nemá odkladný účinek.

Z citovaných ustanovení jednoznačně vyplývá, že zajištění vojenského materiálu podle zákona č. 38/1994 Sb. přichází v úvahu pouze v případě, že vojenský materiál byl užit, nebo určen ke spáchání správního deliktu anebo byl v souvislosti se správním deliktem získán. V takovém případě je pak celní úřad povinen vydat o zajištění vojenského materiálu rozhodnutí. Taková situace však v daném případě nenastala. Zboží dovezené žalobcem do České republiky z Ruské federace bylo zajištěno podle příslušných ustanovení trestního řádu. Jestliže se při dovozu předmětného zboží nejednalo o podezření ze spáchání správního deliktu, celní orgán není oprávněn zboží zajistit a ani o takovém zajištění vydávat rozhodnutí podle zákona č. 38/1994 Sb. Pro posouzení důvodnosti žaloby pak není ani rozhodné, zda se fakticky o vojenský materiál jednalo či nikoliv, případě kdo byl vlastníkem zajištěného zboží a kdo je v trestním řízení stíhán. Právně významné je pouze to, že zboží nebylo zajištěno v souvislosti s podezřením ze spáchání správního deliktu, ale v souvislosti s podezřením ze spáchání trestného činu. V tomto případě totiž celní orgán nejedná podle zákona č. 38/1994, ale podle příslušných trestněprávních předpisů. Z uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně, že žalovaný není povinen požadované rozhodnutí vydat, a proto žalobu podle § 81 odst. 3 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1, když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze 19. července 2016

JUDr. Karla Cháberová v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Kotlanová